

VIROLET

EL SECRETARI AVIADOR

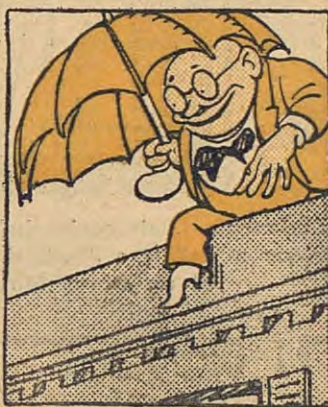
(per Cornet)

Després de la cèlebre aventura de l'automòbil, el secretari digué: —Decididament, amic Virolet, es veu que amb això de l'automobilisme no hi entenem pas res. I si provéssim l'aviació?

—Vols dir?—exclamà Virolet, un xic escamat.—I si caiem? —No tinguis por. Amb aquest magnífic paraigües dels teus avant-passats que tu guardes, tindrem un para-caigudes i no ens passarà res.

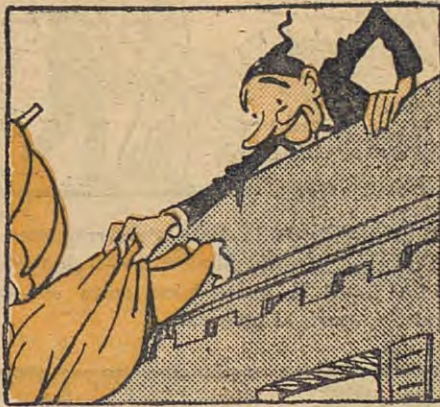
—Provem'ho, doncs? Proven-ho!—I tal dit, al fet. Pujaren al terrat, el secretari saltà a la barana amb el paraigües es és i, «avall» s'ha dit. Mes al llançar-se a l'espai, Virolet no es podé...

...aguantar i l'estirà per l'americana, quedant penjat el pobre secretari en una posició gens còmoda i força difícil, car no era a dalt ni a baix; ni volava ni estava segur de peus a terra.

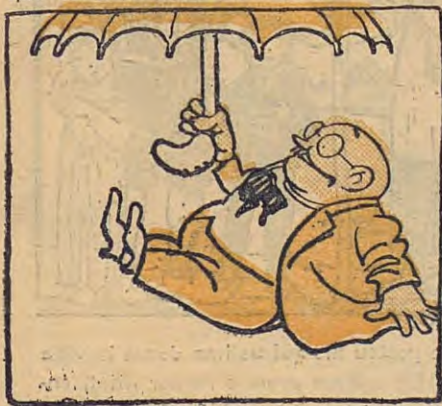
El públic, estacionat en gros grup al mig del carrer, feia sabrosos comentaris sobre la situació sumament perillosa d'aquell pobre home, creient tothom que es tractava d'un infeliç suïcida.

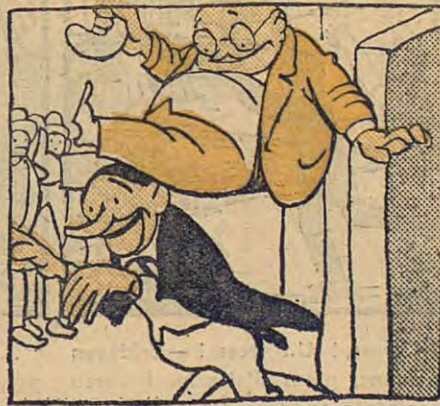
Mentrestant en Virolet—que no és cap atleta—perdia les forces per moments i ja no podia aguantar més el pes feixuc del voluntariós secretari, al qual no tingué més remei que deixar anar...

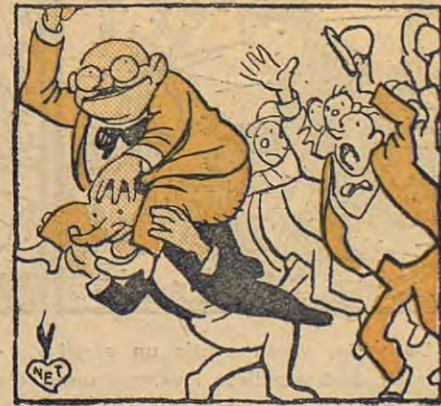
...apressant-se a córrer tot seguit cap al carrer per tal de poder recollir caritativament i carinyosa els trossos estimats d'aquell bon amic, víctima de la seva temeritat.

Mentrestant, el bo del secretari trobava la salvació en el meravellós administrícul que amb ell duïa. Com que el paraigües era tan gros, el company del nostre heroi anava baixant lentament...

...tan lentament, que donà el temps just per què el desconhortat Virolet arribés al carrer i podés tenir la gran satisfació de rebre'l suaument en les seves espatlles.

I l'acompanyà triomfalment a casa, seguits els dos d'un públic entusiasta i esboggerrat que no es cansava d'aplaudir i victorejar a l'home valent i atrevit.

La Pomerana

En Quimet i la Cristineta eren dos nens ...als quals ajudaven en sortir de l'escola. Un dia, mentre estaven trebons minyons que no pensaven més que en ballant a l'hort, el seu pare digué:—Aquí, en aquest costat, hi estaria molt bé donar alegries als seus pares... bé un arbret. Miraré de comprar-ne un i li plantaré.

Com que s'apropava el dia del sant del pare, sense dir-li res, els germans compraren un formós plançó de pomerana amb els diners que tenien estalviats.

I la vigília de la festa s'escorregueren cap a l'hort per tal de plantar-lo.—Quina alegria tindrà demà el pare—deien entre ells—quan vindrà i veurà la pomerana!

La Cristineta aguantava l'arbret i en Quimet, amb el picot, cavava i treia la terra.

De sobte, varen sentir un soroll estrany de trencadissa i veieren una cosa que lluïa a terra. En Quimet havia trencat amb l'eina una gerra enterrada que estava plena d'unces d'or.

—Un tresor! Un tresor!—cridaven els germans, plens d'alegria. I varen anar corrents a dir-ho als seus pares. El bon pagès els digué:—Déu ha recompensat llargament l'estimació...

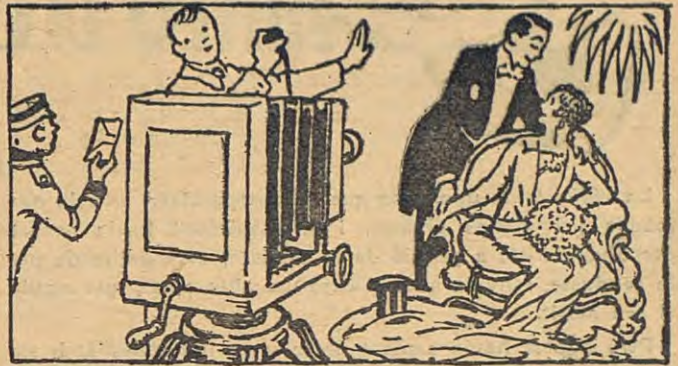
...que porteu als qui us han donat la vida perquè Ell sempre premia l'amor filial, encara que, sovint, no amb tanta esplendidesa. Continueu essent bons, que Déu us donarà millors riqueses que l'or i l'argent.

LA OBEDIENCIA

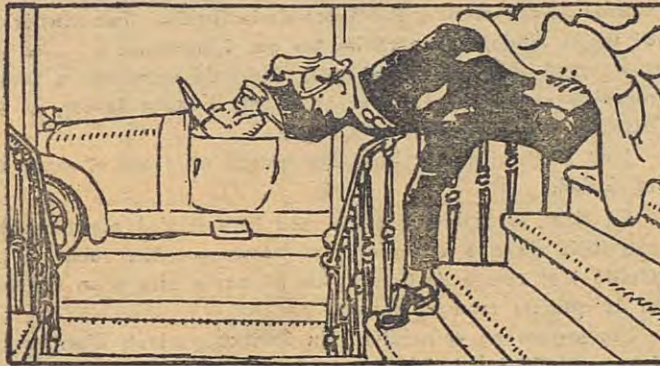
(per Junceda)

Aquí teniu una parella de nuvis que acaben de casar-se. Vènen de l'església i van, naturalment, a càl fotògraf a fer-se retratar.

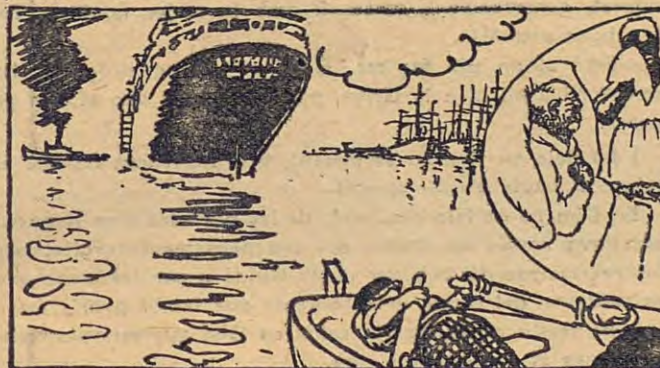
L'artista de l'objectiu els coloca formant un d'aquells expressius i delicats «grupos» que tots sabem. Però, en el mateix moment que acabava de dir: «Quiets un moment! No es moguin fins que els avisil»...

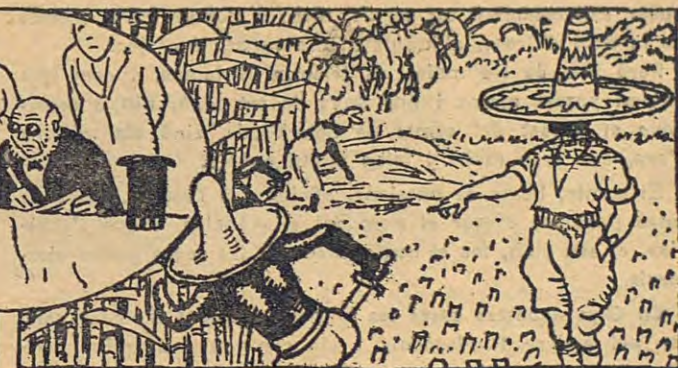
...rep un cablegrama que diu: «M'estic morint. Vina recollir herència. Oncle Joan». El fotògraf no té sinó temps de treure's la brusa, agafar el barret i baixar les escales de quatre en quatre...

...perquè falten tres quarts justets per a la sortida del vapor que mensualment «s'arriba» fins a Mèxic, i de la ciutat del fotògraf al més proper port hi han encara seixanta kilòmetres.

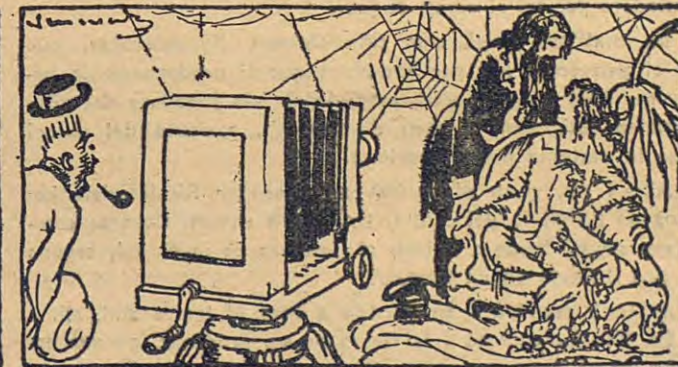
Mercès a una propina enorme i a un tip de remar del barquer, pot agafar el vapor quan ja marxava. Resumint: Encara arribà a temps de tancar els ulls a l'oncle i quedar hereu universal...

...d'alguns milions, no sé si de pesos o de pessetes. Això sí, a nou ofici, noves càrregues; l'home ha de dirigir personalment la tallada de la canya, la «zafra» i demés operacions «agrícola-industrials».

Total; que havien passat ben bé un parell d'anys abans de què el nostre fotògraf, fet ja tot un «americano», pogués tornar a la pàtria per tal de «liquidar» la fotografia. Quina no fou la seva sorpresa en veure...

...que aquella parella de nuvis encara s'estava al mateix lloc i en la mateixa posició que la va deixar! En la precipitació de la marxa s'havia descuidat de dir que ja es podien moure!

EL MINYÓ DEL COP-DE-PUNY

La vídua tenia una nena que va desaparèixer, sembla que robada per alguns gitanos, i el matrimoni havia acabat per divorciar-se, a petició de la senyora, escandalitzada per la conducta, renyida amb el decorum d'un casat, que seguia el seu marit.

Però aquest havia sapigut crear unes indústries amb els diners de sa muller, i així, en separar-se de sa llegítima, comptava ja amb una fortuna pròpia. La pobra senyora anà a amagar en la soledat d'una finca que posseïa al clot de Coma de Vaca, la seva dolor i el seu desengany de dona enamorada, plorant el seu erro d'haver-se tornat a casar.

—Si tingués quan menys la meva filla!

Reanusà les recerques fetes de primer moment, però sense cap resultat positiu, i a la fi, donant-la per morta, se'n posà un dol que ja no va treure's més.

El marit, adinerat i lliure, començà una vida de disbauxes. El lloc de la muller va prendre'l una qualsevol, i l'antic xarric d'una fonda de sisos, per la virtut del diner llençat en vicis, anà conquerint fama de gran senyor...

Un dia, en unes eleccions renyides contra el Govern, va saber que no e strobava candidat de pessetes prou desvergonyit per anar contra la pàtria, i ell s'oferí i sortí diputat per cent mil duros.

El sacrifici fou compensat amb un títol: el de «Comde del Soto-Verde», «para él y sus sucesores». En els cercles de bon to, va fer riure un xic aquella mercè reial, que varen trabucar expressament tot seguit, dient a l'afavorit: el «comte de la Soto d'Oros», al ludint a la seva afició al joc.

Però fins de les mofes en triomfa el temps, i com que havien passat mesos i fins anys de tot això, ningú recordava el passat del comte de Soto-Verde, sinó els milions d'ara, que eren molts i feien molta enveja.

El comte, home de passions, aficionat a l'esport, volia de totes passades ofegar el nom del «Favència», i que l'«Ibèria», el seu club, fos el continuador de les seves gestes electorals.

En Gim aquestes coses les anava sapiguent d'oïr-les contar pel senyor Riudecòdols i els companys d'equip, però ell no coneixia al comte de Soto-Verde ni sabia sinó que era el concurrent que un dia llençà al camp unes ampolletes molt menudes, plenes d'un líquid pudent, que en córrer els jugadors trepitjaven, trencant-les i escampant la fetor asfixiadora per tot el camp de joc.

La malifeta passà com una «broma d'aristòcrata», que sí el penyoren, sap per endavant que li perdonaran la penyora. Però aquell partit, empudegats els jugadors del «Favència» estigueren a punt de perdre'l, a causa del desori que la mateixa pudor ocasionà.

Així i tot, quan oí de llavis del senyor Riudecòdols bocins de l'història del comte, tingué un ensurt. Com se semblava aquell home a l'altre, al parastre de la Guidó, segons el que li havia dit en Rentxu!

A la nit convidà a en Rentxu a anar al teatre amb ell.

En Rentxu acceptà i la Griva no va rondinar, perquè estava morta de son; era un dia que havia provat l'anís que bevia en Rentxu, que era un anís alemany molt llaminer.

Ja al carrer, en Gim no va perdre temps:

—Oncle Rentxu: un dia vāreu contar-me quelcom del pa-

rastre de la Guidó... Voleu refrescar-me'n altre cop la memòria?

—Ah! Però encara et recordes d'aquella història?

—Es clar que sí... Creieu que jo puc oblidar res del que volti a la Guidó?

—Bé, sí... Veuràs... Trobo que et prens massa a la valenta les coses... Aquest dia t'ho volia dir: per què et vas tirar a terra, per a deturar aquella pilota? Que no veies que d'una cossa podien ensorrar-te les costelles?

—Es que ara, Rentxu, no parlàvem de costelles ni de vianda de cap mena... Parlàvem de la Guidó... Feu memòria. Si voleu ajuda, aprop tenim un bar i beureu...

—I ara! Per què m'has pres, Gim? Ja saps que a tu et serveixo sense interès! Vés escoltant, i fes-te faixar, si la història se't fa pesada. Una vegada...

I en Rentxu, amb calma, descapdellà altre cop el rapte de la Guidó.

En Gim escoltava, i en el seu cervell s'hi afermava la convicció de què entre el mal home que féu robar a la Guidó i el comte de Soto-Verde hi havia més d'un lligam, si és que no eren el mateix.

Les senyes no coincidien. En Rentxu parlava d'un home jove, amb barba, i el comte anava afaitat curosament... Demés, el despistava aquella senyora que no volia saber res de sa filla.

Així i tot, féu anar contant detalls a en Rentxu, que aquest, generosament, trascanà amb la major fidelitat. Tenia bona memòria.

—Però si un dia fas res, Gim, no em comprometis, ho sents? Ni a mi ni a la Griva, perquè ja veus que et fem de pares!

I ho deia en Rentxu sèriament, ben convençut de què el minyó li havia d'estar agraït!

En Gim no en feia cas, però, de les paraules d'en Rentxu; escoltava només les lluites del seu pensament revoltat per les revelacions del robador de la Guidó o per les coses que es contaven del comte de Soto-Verde que també podria ésser que no fossin certes, car ja sabia en Gim que «si vols mentir, conta el que sents a dir».

Ben enterat per la banda d'en Rentxu, tornaren els dos a casa. I com si aquella conversa hagués tingut una valor evocadora, a l'endemà al matí, al voltant de les onze, perquè en Gim havia retirat tard la nit passada, la Griva entrà a la seva cambra a dir-li que un senyor molt ben abillat, preguntava per ell amb insistència.

—Qui serà?

—No ha volgut dir qui era, però porta uns brillants als dits, que els ulls encara em fan pampallugues!

—Ja surto, doncs!

Vivien encara a les golfes de la casa de la senyora «trista» i el parament de pis era modest, però, en honor de la Griva, cal confessar que estava net... Penseu que la Guidó no hi era, que en Gim hi era molt poc, i que en Rentxu i la Griva passaven la major part del temps a la porteria «manu sobre manu», segons assegurava la Griva quan volia donar-se to! Qui ho havia d'embrutar?

El rebedor era, doncs, senzill, però prou decorós per a rebre a qui fos.

En el rebedor, a peu dret, hi esperava, barret en mà, un

senyor elegant, de cabell a la romana ja blanquinós, però de semblant afaitat i de cara sedosa com si estés «maquillada».

En Gim saludà amb certa polidesa afectada que havia après a casa del senyor Riudecòdols i oferint-li un seient al visitant, li preguntà:

—Què desitja de mi el senyor?

—Vostè és en Gim...?—El senyor es deturà sobtat. No li sabia altre nom.

En Gim enrogí quelcom, però aparentà no donar-se per entès d'aquella vacil·lació.

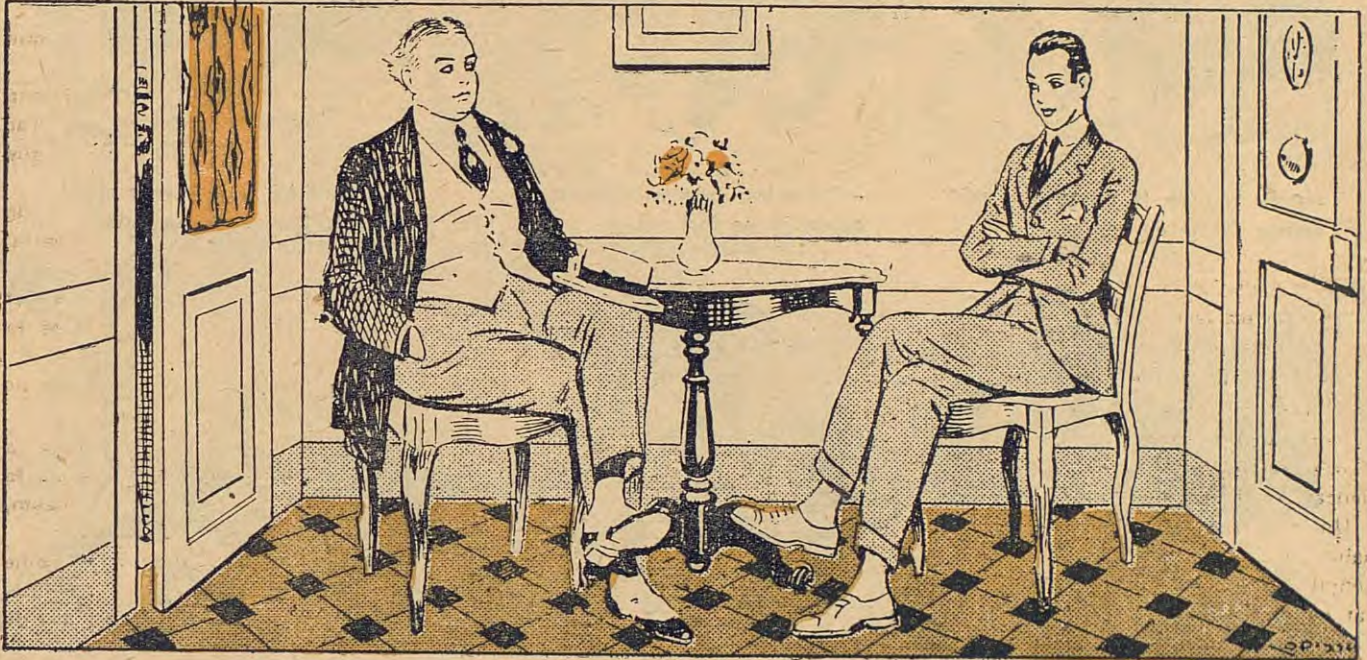
—Sí, senyor; sóc en Gim... Què se li ofereix?

es queda sense sou i allavors serà quan jo intervindrè i me l'emportaré al meu club.

En Gim dubtava d'aquells averanys que feia el comte. En Riudecòdols, en situació econòmica difícil, amb tant bé de Déu que riqueses que tenia? Però estava esperant que el comte marxés per a córrer a fer les seves averiguacions.

—Jo, sap?—insistí, amb torpesa evident, en Soto-Verde.—Voldria evitar-li un disgust. Els pobres no poden passar gaires dies sense treballar... I sempre es bo saber que a un el rebran amb els braços oberts...

En Gim endevinava ben bé el desig d'en Soto Verde, i encara que l'enutjava vivament la proposta, dissimulà:

—Veurà... Jo sóc el «conde» de Soto-Verde...—aquí el senyor deixà anar les paraules sil·labejant-les, amb un cert urc imposador.

—Ah!—féu, de gola per avall, en Gim.—Aquí tenim el xarriç tornat gran senyor...

I afegí amb veu alta:

—Vostè dirà...

—Jo sé que vostè treballa a càrrec de Riudecòdols, i com que tinc una gran devoció per vostè com a futbolista, em sabria greu que es quedés al carrer, sense com va ni com comercials descabellades, està a la darrera pregunta. El seu ta. En Riudecòdols, que ha fet una colla d'operacions de crèdit comercial depen d'un pagament que ha de fer dins de pocs dies i com que avui per avui no té diners disponibles, el seu «crac» és inevitable.

—Pobre senyor Riudecòdols! Tan bella persona! Tan noble! Tan generós!

—Què hi vol fer!... Jo l'he vist jugar a vostè en les files del «Favència» i sentiria de cor que en rebés perjudici del desastre financer del senyor Riudecòdols... Es més, si li passa quelcom d'anormal, vingui a mi. Un lloc en l'«Ibèria», sempre li tindrà, i una plaça bona... Què diable! També la trobarfem!

En Gim comprengué amb claredat els propòsits del comte de Soto Verde i resolgué mantenir-se fi i polít, jogant l'equívoc.

—Mil mercès, senyor comte, pel seu avís i pels seus ofers... Procuraré enterar-me del que hi hagi de perillós per a mi en tot ço que ha vingut a revelar-me, i cregui'm que no oblidaré mai la molèstia que s'ha pres.

El comte no entengué la part d'ironia que duïen les paraules del minyó, i cregué, en el seu inflament d'home poderós, que ja tenia el camp guanyat.

—Ve la fallida—va dir-se—d'en Riudecòdols; aquest minyó

—Li estic agraïdíssim, senyor comte, però penso esperar els aconteixements.

En Soto Verde s'impacientà visiblement.

—Mentre no faci tard! Pensi que la sort no passa més que una vegada davant de nosaltres...

—Certament, senyor comte; però la dignitat, també, un cop perduda costa molt de refer... Jo el crec a vostè i li estimo l'avís, però, llealment, no he de resoldre fins que els fets que vostè m'ha predit sien una realitat.

—Vostè mateix, jove, vostè mateix!—féu en Soto Verde, batent-se en retirada.—Pensi que la sort...

—Sí, ja ho sé; només passa una vegada. Ho tindrè present.

En Soto Verde omprengué que el seu propòsit d'atraure's a en Gim no anava per bon camí i resolgué acomiadar-se.

En Gim el deixà marxar, saludant-lo, però, atentament i quan encara el minyó no havia reprès el curs dels seus pensaments, corregeren a abraçar-lo en Rentxu i la Griva, que tot ho havien xafardejat des de darrera una porta.

—Gim! Perdonan'ns!... Hem estat tafaners... Però... No et fiïs d'aquest mal home... Perquè, saps qui és? Jo l'he conegut, jo!—cridava en Rentxu.—La seva cara no se'm despin-tarà mai!

I en Rentxu estrenyia contra el seu pit a en Gim, com si tingués por de què un enemic invisible se li emportés.

—M'ha dit que era el comte de Soto Verde...

—Bé, això serà el nom que li donguin... No, Gim, no! Aquest mal home, prou que l'he conegut, prou! És... el rastre de la Guidó!

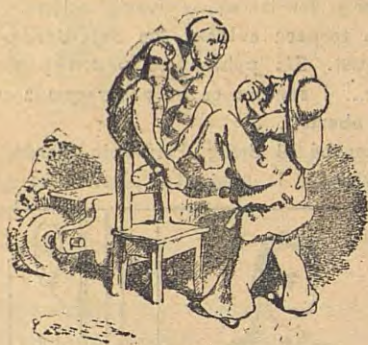
En Gim intuïa la revel·lació en veure el posat de'sverament d'en Rentxu, però la certitud el deixà glaçat.

Es revifà, pensant en les paraules que havia dit el comte respecte en Riudecòdols i es digué:

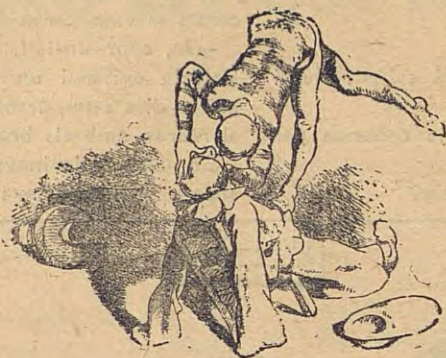
—Déu meu! Deixaràs apagar l'estel de la meua sort, ara que em ve l'hora de la lluita!

(Continuarà.)

UN REMEI MOLT RADICAL PER CURÀ EL MAL DE QUEIXAL

—Creu que em fa un terrible mal aquest diable de queixal.

—Cal mirar primer quin és, abans jo no faci res.

—Mirant bé ja te'l veig prou. El dolent quasi no es mou!

—Molt serà que, estirant fort, no pugui treure aquest mort.

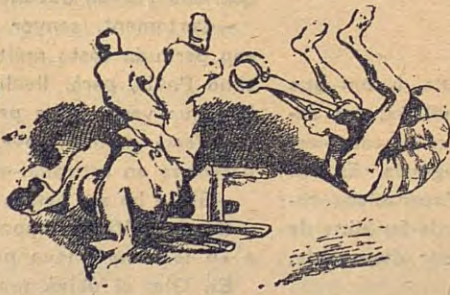
—Doncs, mira, que no puc pas. Primè em trencaria el braç!

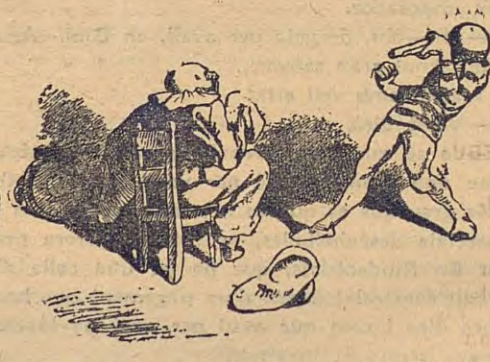
—Amb tal eina molt serà que no l'arribi a arrencà.

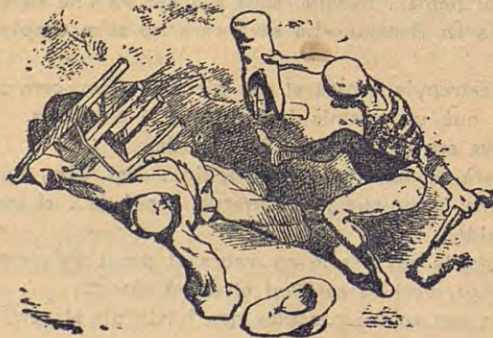
—Amunt i crits! Al moment sortirà el queixal dolent.

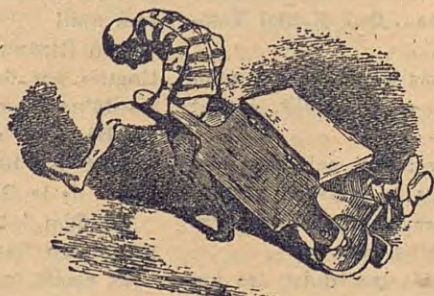
L'estirada és... animal; la caiguda, colossal!

—Ja saps que de tiradò, no n'hi ha un altre com jo.

—Apunto, faig foc i... fet! El queixal al fi ja és tret!

—La dolor l'ha tan colpit, que el pobric se m'ha esvaït.

Mes, passat un bon ratet, s'aixeca tan satisfet.

Rodolins incomplets

D. JOSEP SIRERA A CAL BARBER

Com que ho ha de menester

El barber, com que ha badat,

I ell mateix, molt compungit,

FRASE FETA

Entreteniment

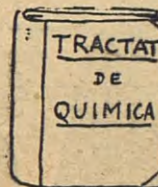
JEROGLIFIC

27 29 2 2
 4 30 1 5
 23 6

26 21 25 7

15 17 0 3 9 2 10
 14 18 20 14 11

Unir els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta encar que es passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

SOLUCIONS AL NUMERO PASSAT

Rodolins incomplets: 1. Encara que ja té anys, don Josep va a prendre banys.—2. Com que el valor no li manca, es tira de la palanca.—3. Per sota nedava el sastre, hi hagué el gran desastre. Frase feta: Tenir pardalets al cap. Entreteniment: L'escut de Barcelona. Jeroglific: Matadepera.

GRAN CONCURS DE NINOTS AMB XISTO

REBEM UN XAFEC D'ORIGINALS! ES UN EXITI

Tu, lector (si encara no ho has fet) esmola l'enginy i pren-hi part tot seguit!

Per a ésser admès a l'concurs, cal ajustar-se a les següents condicions:

1.^a Els ninots deuran ésser dibuixats amb tinta xina, formant un quadret completament quadrat, c sia, exactament igual alt que ample.

2.ª Acompanyant el ninot deura anar-hi l'acudit o xisto corresponent.

3.ª Tots els ninots deuran ésser signats amb el nom de fonts i cognoms de llur autor amb lletra ben llegible i en forma ben clara, de manera que no hi pugui haver confusió de si és noi o noia el concursant.

4.ª Es concediran quatre grans premis en la següent forma:

Un primer premi de nois i un primer premi de noies, i un segon premi de noies i un segon premi de nois. Els segons premis seran els mateixos objectes dels primers,

però no tan bons. A més a més, es concediran els accésits que siguin convenients.

5.ª Els premis s'atorgaran mitjançant un plebiscit en el qual tindran vots tots els nostres llegidors en la mateixa forma que es farà en el «Concurs d'historietes».

6.ª Hi haurà un jurat d'admissió que exclourà del concurs als que no s'ajustin a les bases i finalitats del mateix, o als que enviïn ninots copiats o calcats d'altres autors o amb xisto que no sigui absolutament original.

7.ª Els ninots, un cop admesos pel jurat, seran publicats en el nostre setmanari, amb els noms de llurs autors i un número que servirà per a la votació en el plebiscit.

8.ª El tema dels ninots és lliure, ço que vol dir que cada concursant pot escollir el que millor li sembli dintre de l'originalitat, gràcia i bon gust.

9.ª El terme d'admissió finirà el dia 10 de juliol del corrent any, tenint d'enviar-se els ninots abans de dit dia a la nostra Redacció (Cardenal Casañas, 4) personal o per correu, en sobre obert que digui «Originals d'impremta» i amb un segell d'un cèntim.

A dibuixar tothom i a fer xistos!

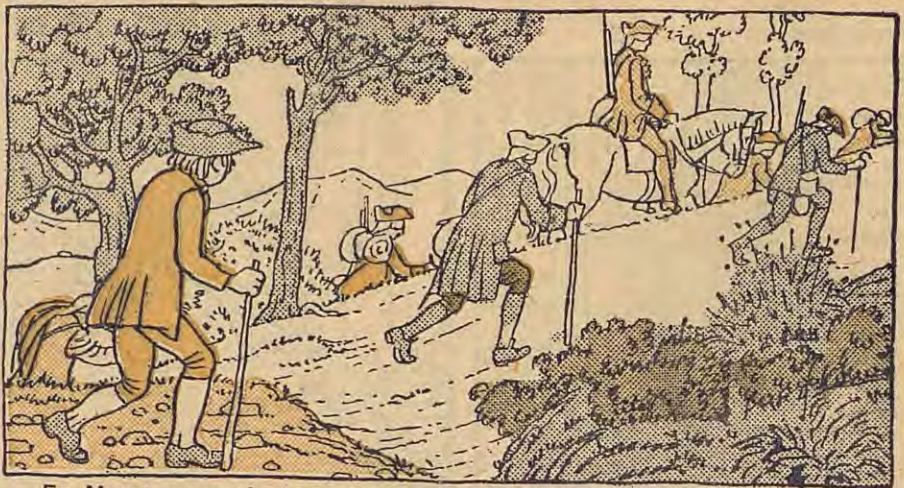
SUSCRIPCIÓ D'UN ANY

PATUFET solt	Barcelona	5'50 Ptes.
> amb fulletó novel·la	>	7'50 >
> > i VIROLET	>	13— >
VIROLET solt	>	5'50 >

PATUFET solt	Fora	6— Ptes.
> amb fulletó novel·la	>	8— >
> > i VIROLET	>	13'50 >
VIROLET solt	>	6— >

...car el líquid aquell era l'única cosa que, a judici dels savis eminents i dels màgics famosos, podia tornar la salut a la princesa Raig-d'or, la qual havia devingut trista i malaltissa des de que havia desaparegut, sense deixar rastre, el seu ben amat, l'ardit príncep Puny-d'acer, tan volgut i admirat de tothom.

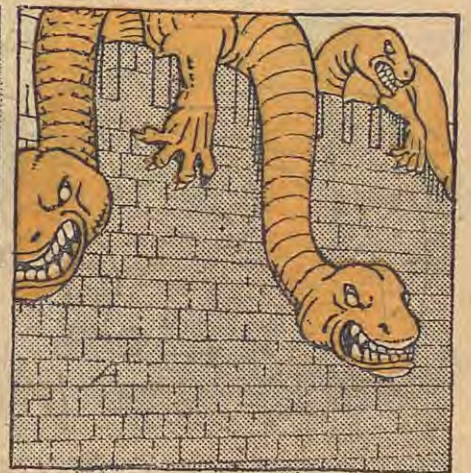
En Monet preguntà a uns homes que comentaven el pregó si coneixien la princesa. «Ja ho crec—féu un d'ells.—Qui no la coneix?». «Ja veureu, com que jo sóc de molt lluny»—s'excusà el minyó. «Doncs, mira: és aquella formosa damisel·la que es veu darrera aquella finestra». En Monet reconegué la seva protectora i digué amb gran sinceritat: «Oh, és precis salvar-la! Jo ho intentaré!». I, després d'assabentar-se on era el castell encantat, es posà en camí. Aviat veié que no era pas sol en intentar l'empresa. Pel camí desfilaven cavallers armats fins les dents; gent del poble i guerrers, nobles i plebeus. Ell no es desdigué de la seva resolució i, xano-xano, féu el camí.

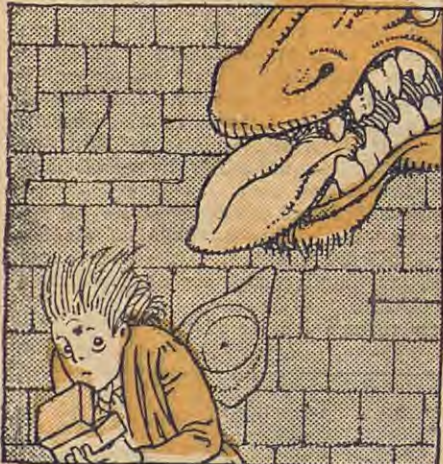
Marxava a poc a poc. Les forces li mancaven i no sabia gens ni mica les tresqueres, però estava ben orientat i no temia pas esgarriar-se. Aviat, però, restà sol en la ruta. Tots els qui, adalerats pel premi quantiós, havien sortit pel mateix fi, ja eren endavant. En Monet, sense dubtar, seguia caminant a poc a poc.

I «camina que caminaràs», arribà per fi al castell encantat. El noi reposà breus instants, estranyant no veure cap dels molts que, com ell, vers allí s'havien dirigit. Després cercà la manera d'entrar, i veié que era cosa impossible. La gran edificació estava emmurallada i les fermes portes eren tancades.

De sobte, saltant l'altíssim mur de pedra, quatre dracs formidables, llençant foc i fum per llurs boques terriblement obertes, semblaven voler dirigir-se vers el pobre Monet. A poca distància es deturaren, però pels bruels i per la mirada, denotaven abastament que es preparaven per atacar l'atrevit minyó.

Aquest restà desconcertat, veient-se perdut del tot. I ja s'encomanava mentalment al bon Déu, preparant-se a ben morir, quan es recordà de la capseta que li havia regalat aquella velleta. I, animat d'una lleugera esperança, l'obrí i, molt ràpidament, per tal d'avançar-se a les feres, trencà la primera floreta.

I una veu suau, molt suau, com si li parlés a cau d'orella, digué: «Si vols sortir d'aquest mal pas no tens de mostrar cap por, ni menys fugir. Al contrari, tens de plantar cara a aquests monstres i dir-els-hi, amb veu ferma i alta: Dracs dolents, no em feu pas por! Que no sabeu qui sóc jo?». El noi ho digué així...

...i, a l'instant, s'aixecà una gran fumera, desapareixent les bèsties repugnants i restant al seu lloc quatre soldats que li demanaren molt amablement què volia. «Vull, en primer lloc—digué en Monet,—un sabre ben tallant i, seguidament, que em sigui oberta una porta de la muralla». «Es farà tal com desitgeu»—li respongueren. (Seguirà)